

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis In Qvatuor Partes Distributæ Pars ...

In qua de Virtutibus in Communi, & Theologicis, Fide, Spe & Charitate, nec
non Virtutibus Cardinalibus, præsertim Justitia & Jure, ac Religione
ceterisq[ue] annexis, & Vitiis Oppositis in particulari breviter & dilucidè
tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1663

§. IV. Secunda Ecclesiæ Nota, quod sit Sancta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72941](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72941)

regulis suis variant inter se, dum unusquisque proinde suo arbitrio modulatur quae accipit, quemadmodum de suo arbitrio ea composuit ille, qui tradidit . . . Idem legitur Valentinianus, quod Valentinio, idem Marcionitis, quod Marcioni (idem Zwinglio, quod Luthero, idem Arminio quod Calvino &c.) de arbitrio suo fidem innovare. Denique penitus inspecta haereses omnes in multis cum auctoribus suis dissentientes deprehenduntur; ut praclare Tertullianus l. de Praescript. c. 42. Nihilominus nihil interest illis, licet diversa tractantibus, dum ad unius veritatis expugnationem conspirent; ut idem c. 43. praecipuerat.

§. I V.

Secunda Ecclesiae nota, quod sit Sancta.

56. In quo consistat Ecclesiae sanctitas.

Doctrina Ecclesiae qui sancta.

Unde consequens sanctitatis cultorum.

57. Argumentum inde desumptum.

Sanctitas Ecclesiae consistit non solum in sanctitate capituli, sed insuper in sanctitate & puritate doctrinae, quae nil fallum in materia fidei, nil iniquum in materia morum continet, & cultorum secundum doctrinam & instituta Ecclesiae Catholicae viventium.

Ad doctrinam quod attinet, ea nullo modo rationi adverso laborat, tota à peccatis & terrenis avertit, & ad sanctitatem ac studium perfectionis inducit, ut patet ex ijs, quae docet & suadet circa castitatem, fraternitatem carnis, contemptum mundanorum, &c. item circa necessitatem poenitentiae, & satisfactionis, purgatorium &c. Quare tot milleni, praesertim religiosi, homines utriusque sexus, atque inter hos Reges & Principes, eorumque filii ac filiae, ex doctrina Ecclesiae, adjuvante divina gratia, tam mirabilem in se mutationem senserunt, vitamque conformiter instituentes, sanctitate orbi nota omni saeculo eluserunt, quam etiam post mortem signis manifestis Deus attestatus est; ut historiae fide dignissimae, nec umquam in dubitationem vocatae tradunt. Tales sunt Antonius, Hilarion, Basilus, Martinus, Ambrosius, Augustinus, Benedictus, Gregorius, Witebrordus, Bonifacius, Norbertus, Bernardus, Dominicus, Franciscus (quos tres signanter Novatores fatentur esse sanctos) Antonius à Padua, Thomas Aquinas, Bonaventura, Bernardinus, Xaverius, & infiniti alii.

Unde argumentor: Nullus horum fuit Lutheranus, Calvinista &c., sed omnes Catholici; immo plerique Monachi seu religiosi. Vera proinde est religio & fides Catholica, quae sancta docet, sanctitatem promovet, sanctos facit & habet. Falsa enim secta aut fides ad sanctitatem praesertim tam eximiam perducere non potest. Immo sine vera fide (quae salutis fundamentum) impossibile est placere Deo. Religio quo-

que falsa, utpote à diabolo, inidonea fuisse ad efficiendos Dei amicos, ipsiusque Diaboli capitales inimicos. Non est praeterea credibile, tam innocentes ac Deum quaerentes viros adeo fuisse deceptos in negotio verae fidei (quam, & cetera salutis media, uti ipsam salutem, in se & alijs tam sollicitè exquisierunt) neque à Deo, qui assidue petentibus dat spiritum bonum, fuisse illuminatos. Maxime, cum, si vera sint quae Novatores docent, non potuissent esse sancti, utpote ignorantes, atque adeo non adhibentes fidem specialem (quae sola secundum ipsos justificat) atque adhaerentes meretrici Babylonicae (sic vocant Ecclesiam Romanam) nec non existentes primaria instrumenta Antichristi, atque extra veram Ecclesiam, denique superstitioni & idololatrae in cultu Eucharistiae, Sanctorum, Imaginum si Novatoribus credimus. Quin potius inde consequens foret, eos esse impios & filios gehennae.

E contra Novatoribus deest sanctitas doctrinae incitantis ad studium virtutum & vitiationem peccatorum, abundat autem doctrinae foeda impuritas, quae certa est falsitatis nota: cum doceant jejunium esse traditionem humanam frustraneam, abstinentiam carniū superstitionem, vota Monastica impia & irrita, castitatem impossibilem, ideoque rei uxoriae ab omnibus vacandum, veluti rei (ut Lutherus l. de Vita conjugali loquitur) tam necessariae; quam sit edere, bibere, dormire. Immo studium bonorum operum tollunt, dicentes omnia opera hominis lapsi esse peccata, etsi credentibus non imputentur, negantes omne omnino bonorum operum meritum, quasi sola fides aestimetur & coronetur, cetera omnia liberrima neque praecipua amplius, neque prohibita sint, ut loquitur Lutherus in c. 2. ad Galat. Unde à Christo non avellit nos, juxta eundem Ep. 238. ad Melancthonem, peccatum, etiamsi milleis milleis uno die fornicemur, & occidamus. Nimirum quia Christianus etiam volens non potest perdere salutem quantumcumque peccatis, nisi nolit credere; prout efficit l. de c. priv. Bab. l. c. de Baptismo. Ideoque Episc. cit. etiam ad peccandum adhortatur dicens: *Esse peccator, & pecca fortiter.* Et quidem articulum de fidei specialis sufficientia veluti praecipuum statuit in Glossa super Edicto Caesareo, addens Diabolum per suos porcinos doctores cum semper blasphemare, quem proinde vult tamquam Evangelista inconcussum debere permittere Imperatores Romanum, Turcicum, Tartaricum, Persicum, Papam, Cardinales, totumque mundum: & debere insuper habere ignem infernalem super capita sua, & nullam gratiarum actionem. *Hic est (subdit) meus Doctoris Lutheri instinctus à Spiritu sancto, verumq; ac sanctum Evangelium.* Quare consequenter ad hoc Pseudo-Evangelium

58. Impuritas qualis doctrinae Novatorum.

gelium Novatores poenitentiam, satisfactio- nis necessitatem, purgatorium tollunt, nullum peccatum habenti fidem specialem imputari asserunt, omnes eā p̄ditos esse p̄destinatos, idque singulos debere firmiter credere docent, uti & hominem carere libero arbitrio, nec posse vias suas bonas facere v̄l malas, sed omnia inevitabili necessitate fieri. Deumque ab æterno sine demeriti consideratione hominem efficaciter æternis exitijs & ignibus destinasse, immo mala seu peccata Deo impellente fieri, ut p̄fatum damnandi propositum sub titulo justitiæ exequi valeat, ut *Calvinus* blasphemat. Quid hoc porro est aliud, quàm omnem Numinis divini timorem tollere, & maximam peccandi occasionem seu libertatē p̄bere: non minùs, quàm atheismus, quo laborantes, plerumque saltem timore divinæ vindictæ non cœrent, ob dubium de falsitate suæ existimationis; quo tamen Novatores eximunt suos per certissimam persuasionem p̄missam, quam volunt necessariam, & quidem sub larva quadam religionis, ac honoris Christi mediatoris, libertatisque novæ Legis. Itaque (ut verbis *Tertulliani* lib. de *Prescripte*. cap. 43. utar) libera sunt illis omnia & soluta.

59. Defectus, sanctis, et consequens.

Quid censendum de malis Catholicis.

60. Mores recentiorum Hæresiarum pestimi.

Hinc ubi veritas nulla est, merita & talis disciplina est, ut idem supra. Ideoque non cernitur in peccatis istis ea morum mutatio, quæ ex secleratis per assumptionem novæ sectæ fiant sancti & virtuosii; sed potius pejores; & qui à nobis recedunt, ideo id agunt, quia jam mali erant & impatientes Ecclesiasticæ disciplinæ, seu ut ibi liberius peccent & licentius vivant. Quod si inter Catholicos (uti contingit) mali non desint, est, quia Doctrinæ & exhortationibus Ecclesiæ in moribus se non cõformant; quod quidem non religioni ejulve regulis, sed prævæ deviantium voluntati adscribendum esse constat. Inter Novatores autem nullus est vel fuit, de quo, nisi ex ipsorum solorum testimonio absque alio signo fidem faciente, constet, quod sancti sint, aut per fidem eorum salutem sint adepti. Quæ igitur velania est relietâ securitâ salutis viâ quæ in Ecclesia patens est, illorum gremio se condere, quorum vestigijs inhærendo neminem constat ad sanctitatem aut salutem pervenisse?

Quod si cui vitam, ne dicam cultorum, sed ipsorum p̄sentis reformationis auctorum inspicere lubeat, cernet *Lutherum* apostatam contemptis votis Monialem professam è Monasterio abductam sibi copulasse, & roties repetitis sacrilegijs assidue ei convixisse carnaliter, hominemque in computationibus assiduum, atque adeo libidini deditum fuisse, ut Nilum feminæ magis necessarium assereret, quàm edere, bibere, dormire, l. de *Vita conjugalis*; licitumque esse uti ancillâ, si uxor debitum recuaret, *Serm.*

de Matrimonio; hominem denique reperiet superbum, maledicum, ipsi diabolo familiarium fuisse, atque adeo maximè infamem. Vitam *Calvini* pessimis facinoribus plenam deserperunt. *Hieronymus Bolsæus* ejus olim discipulus, *Julius Brigerus* & alii. Superbiam & maledicentiam ejus scripta satis clamant. Specialiter de Sodomia & stigmatibus *Calvini* differentem vide *Lessium* in *appendice consultationis de Relig.* c. 3. Quis itaque prudens in animum inducat viros istos esse, per quos verum Evangelium, veluti tot sæculis sepultum, mundo nuper resplenduit? Illos ad hoc opus à Deo, contra stylum ordinarium missos esse? Magis autem, si doctrinæ impuritas, inconstantia, multiplici Antilogiæ utriusque Hæresiarum (quas ex *Calvino* ipsius verbis viginti quatuor collegit *Judocus Coccius*, ex *Luthero* similiter plurimas *Cochlaus*) confiderentur. Accedunt Novatorum fraudes & doli mali: quibus non solum falsò calumniantur Catholicos tamquam adoratores statuarum, lignorum, truncorum, saxorum, uti Ethnici adorant sua idola; item tamquam panicos seu panis adoratores, tamquam fiduciam non ponentes in Christi meritis &c.: sed etiam quos prohibent in alteratione Scripturarum & Patrum, quorum testimonia sive mutilando, sive addendo, sive aliter alterando detorquent; omisissis etiam claris testimonijs, obscuriora quædam corradunt, ut suæ doctrinæ favere existimentur. Vide *Lessium* in *Consul.* de *Relig.* Rat. 7.

Ad sanctitatem Ecclesiæ reduci potest efficacia doctrinæ. Lex enim Domini non solum immaculata, sed etiam convertens animas. Ea autem efficacia cernitur in conversione Gentium per Scripturam promissâ; quæ non solum antiquis temporibus, sed etiam recentioribus jugiter contingit per solam Romanam Ecclesiam Catholicam ejulque filios, & p̄sertim Monachos, ut *Benedictinos*, *Dominicanos*, *Franciscanos* &c. prout ad oculum patet discurrenti per singula sæcula. Et superiori sæculo, primò & potissimum per *Franciscanos*; dein per *Dominicanos*, ac denique per *Religiosos Societatis* conversus est novus orbis à Gentilitate ad Christianismum. Unde autem hæc tam mirabilis in animis Barbarorum mutatio, nisi à Spiritu sancto & verâ fide?

E contra quæ Gentium conversio ad sectam Novatorum? Hi nimirum seminato bono semine more diaboli veniunt, ut supereminet errorum zizania in medio tritici. Iste Hæreticorum fuit semper, estque hodie genius, jam olim à *Tertulliano* lib. de *Prescripte*. cap. 42. graphicè delineatus fuit, quæ ait: De verbi administratione quid dicam? Cum hoc sit negotium illis, non Ethnicos convertendi, sed nostros evertendi? hanc magis gloriam captans,

Consideratio inde sumpta.

Novatorum mali doli.

61. Efficacia doctrinæ Catholicæ in conversione Gentium.

62.

Quæ dicitur Novatoribus; quorum hæc in parte p̄scribitur.

captant, si stantibus ruinam, non si jacentibus elevationem operentur: quoniam & ipsum opus eorum non de suo proprio edificio venit, sed de veritatis destructione. Nostra suffodunt, vestigia adificent. . . Ita fit, ut ruinam facilius operentur statum adificiorum, quam extructiones jacentium ruinorum. Quare rectè Augustinus l. 13. contra Faustum c. 12. applicat Hæreticis illud Jerem. 17. ubi ipse legit: *Perdix congregavit, quæ non peperit, idemque in ijs locum habere pulchrè ostendit; cum è contra Catholica sit columba fecunda, quæ non cessat ipsa novos pullos parare & parere.*

63. Præterea ad sanctitatem redæci potest illustrissima Ecclesiæ nota, scilicet fulgor miraculorum, seu operum supra naturæ vires editorum, non solum in testimonium sanctitatis cultorum fidei Catholicæ (quam ex consequenti & indirectè etiam ipsa demonstrant) sed etiam directè in fidei nostræ confirmationem. Hæc enim in ipso Evangelio promissa Joan. 14. *Marcus etc.* sunt veluti sigilla summi Regis confirmantia veritatem eorum quibus adhibentur, quæque divina providentia non patitur fieri in testimonium falsitatis. In sola autem Ecclesia Catholica hæc sunt, usque hodie: de quibus ex consensu Patrum, gravissimorum omnis ævi Scriptorum, consensu totius Christianismi, etiam ante novas hæreses exortas, constat. Adfunt de ipsdem publica testimonia, præviâ summâ inquisitione probata, quantam vix aliquis nisi penitus informatus adhiberi crederet, Romæ præsertim, dum tractatur Sanctorum Canonizatio. Soli Novatores obtrant, omnem consequenter historiæ & publicam fidem denegantes. Neque ope dæmonum facta esse, sanctitas ipsa patrantium, qualitas operum, circumstantia temporis, publicitas loci, occasio quæ fiunt, effectus & stabilitas ac utilitas, strictum novorum (quæ frequenter contingunt) miraculorum examen evincunt. Deinde cur talem (si foret) illusionem non facit dæmon in tot alijs sectis falsis, ex quibus ei uberissimi proventus? Præterea dæmon fundamentum eis fidem denegandi queritur, nullum allegari potest, nisi sophistica petitio principii, quod scilicet sine contra Evangelium & confirmet idololatriam. Simili prætextu etiam Judæi calumniabantur miracula Christi, quem putabant docere contra veram Moyli doctrinam, Pagani miracula Martyrum, Ariani & similes pestes miracula Catholicorum.

Calumniæ occurrunt Novatorum.

64. Irriro conatus miracula ostendunt. Adde ipsos Novatores probè scientes, quantum efficaciam conferat ad probandam veritatem doctrinæ, ardent inhiasse miraculorum patratiōni, sed irriro conatu: Excepto, quod *Cædinus* (teste oculato *Balsco* c. 13. *Vita*) volens excitare ad vitam eum, qui se ejus suavis simulaverat mortuum, contrario successu, ex vivo

mortuum fecerit. Ut aptè de hujusmodi quadret illud *Tertulliani* l. de Præscrip. c. 30. *Volo & virtutes eorum proferre, nisi quod agnosco maximam virtutem eorum, quæ Apostolos in perversum emulantur. Ille enim de mortuis vivos faciebant, isti de vivis mortuos, etiam corporaliter faciunt.*

Hinc ulcus eos premit, ut cum ne simulata quidem miracula eis succedant, contentur evertere, sed frustra, firmissimum hunc Catholicæ Ecclesiæ murum. Hic enim murus ab æneis ad fidem nostræ ædificium solidat, ut sicut cernentes miracula Apostolorum de doctrinæ veritate prudenter fluctuare non poterant, sic neque fluctuare possint, qui sepositâ passione considerant ea quæ in Ecclesia Catholica fiunt.

Sedulo nihilominus invigilandum, pro-
ut Ecclesia invigilandum præscribit, ne fideis aut non satis fundatis miraculis verorum miraculorum gloria obscuretur apud infideles Novatores, instar porcorum inhiantes pomis putridis relicta sanorum corpora, dum relicta, quæ plurima sunt, indubitatis miraculis, nonnulla fortasse minus probata vellicare student; cum alioquin vel unicum fidei contra ipsos omni signo destitutos stabilendæ sufficiat.

65. Idcirco ad oppugnandum se conuertunt.

Examinanda sunt rigorè.

Genius Novatorum.

Unicum miraculum omnes convellit.

66.

Solvitur obiectio vulgò desumpta ex miraculis Antichristi.

Nec refert, quod etiam Antichristus sit facturis miracula, immo ea statuatur signum Antichristi 2. ad *Thessal.* 2. & *Apoc.* 13. Nam faciet quidem magna & mirabilia coram oculis hominum, sed non verum miracula, quæ superent dæmonis potestatem, quorum virtute faciet ignem de celo descendere, imaginem bestie loqui (ut significatur *Apoc.* 13.) sicut dæmones olim fecerunt loqui idola per assistentiam suam ea sic movendo, & sicut locuti sunt per ventrem pythionissarum, & diabolus per serpentem. Unde 2. ad *Thessal.* 2. dicitur: *Cujus est adventus secundum operationem Satanae, in omni virtute, & signis, & prodigijs mendacibus, sive quia mendaciter & non verè sed per illusionem fient, quæ scilicet superarent virtutem dæmonum; sive quia ipsi vera erunt in ratione operis, falsa tamen in ratione miraculi. Quid hæc ad propositum nostrum? Anne propter adulterinos nummos spernendi legitimi? An quia nonnullæ sunt adulteratæ principum litteræ, etiam vera diplomata & sigilla sperni queunt?*

Non refert etiam, quod legatur de *Vespasiano* idolorum cultore, eum cæco lumine, claudum gressum reddidisse. Nam facile id solvitur ex *Tacito* l. 4. *Hist.* referente Medicos illius temporis respondisse, cæcum illum non laborasse cæcitate verâ, neque claudum claudicatione incurabili; ut proinde dæmonis virtutem opus istud non superaverit. Immo juxta *Tertullianum Apologet.* cap. 22. credibile est totum morbum fuisse à diabolo, qui oculo unius, & tibiæ

67. An vel qui Vespasianus cæcum illum reddidit, & claudum restituit.

& tibi alterius insidens impediebat eorum membrorum usum, idque eo fine, ut videretur sanare, quando desinebat nocere.

Quam necessaria porro fuerint Novatoribus, veluti vocatione ordinaria destitutis, Miracula, quibus extraordinariam vocationem, mundo testatam facerent, patebit ex dicendis §. VI.

68. *Lumen prophetium in sola Catholica reperitur.*
Gloria miraculorum accedit lumen propheticum, quo futura & alieni cordis arcana multis Ecclesie Catholice filijs ac sanctis viris patefacta sunt; ut de Gregorio Thaumaturgo, Antonio, Benedicto, Malachia, Bernardo, Francisco, & alijs innumeris ex scriptis Patrum & Historijs est manifestum. Nil tale apud Hæreticos reperitur. Quin potius, dum prophetie spiritum vendicare sibi voluerunt, in mendacijs & falsitatibus deprehensi sunt. Vide *Cochlaam de actis Lutheri Anno 1525. & 1533.* ubi refert falsas prophetias Lutheri, Munceri & aliorum. Vide etiam *Tannerum disp. 1. q. 2. dub. 4. n. 80. & seqq.*

§. V.

Tertia Ecclesie Nota, quod sit re & nomine Catholica.

69. *Vera Ecclesia quo sensu sit Catholica.*
Catholica dicitur Ecclesia in Symbolo Apostolorum & Constantinopolitano, id est, universalis, ut vocatur in Concilio Lateranensi, & refertur c. *Firmiter de Summa Trinit.* In hoc autem quod universalis dicitur, etiam tacite ipsa unitas, de qua jam à nobis actum est, involvitur; cum universale sit unum velus multa. Ideoque *Augustinus Epist. 50. in princip. de Sectarijs* agens ait: *Quia se ab Ecclesia Catholica, hoc est, ab unitate omnium Gentium diverserunt.* Et *Pacianus Epist. 1. ad Sympronianum*, Catholicum vocat, quod ubique unum est. Præterea & principaliter denotat istius unitatis generalitatem seu diffusionem; quæ potest spectari, quoad loca, gentes, & tempora. Et omnibus his modis Ecclesia nostra, eaque sola Catholica est. Diffusio Ecclesie quoad omnia tempora, si quidem sermo sit de temporibus præteritis ab ejus per Christum facta institutione, coincidit cum ejus antiquitate; de qua postea. Si de temporibus futuris, coincidit cum ejusdem usque ad finem mundi stabilitate, de qua in superioribus actum est. Porro summum autem in notione Catholica spectatur ejus diffusio ad omnes gentes & loca. Unde *Pacianus supra* Catholicum vocat, quod ubique unum est. Et *Augustinus l. de Unitat. Eccles. cap. 18.* definit Catholicam, quæ est incipiens à Hierusalem, & per alias gentes cretens, donec omnes occupet, usque ad finem sæculi. Et *4. contra Lit. Petilian. c. 38. alle-*

gatis verbis Christi *Act. 1.* *Eritis mihi testes in Hierusalem, & in omni Judea, & Samaria, & usque ad ultimum terræ.* subdit: *Eccce unde Catholica nominatur.* Et *Epist. 170.* *Ipsa est enim Ecclesia Catholica.* Unde *uabovixi* Græcè appellatur, quod per unum terrarum orbem diffunditur. Et *Cyrillus Hierosolymitanus Catech. 18. post med.* *Catholica vocatur, quia per universum sit orbem terrarum diffusa, à sinibus terræ usque ad extrema.* Et *Vincenius Lyriensis in Commonitorio cap. 3.* universitatem locorum, temporum & personarum conjungens ait: *Id teneamus, quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est: hoc est etenim verè propriè, Catholicum, quod ipsa vis nominis ratioq; declarat.*

Et ex hac nota in ipsis Scripturis decantata toties contra Donatistas arguit *Augustinus*, apud ipsos non esse Christi Ecclesiam, quæ per omnes Gentes juxta Scripturam debet diffundi, & implere universam terram. Ea porro est Ecclesia nostra, quæ omnem terram, etiam solum orbem penetravit: cum singule hæreses in certis locis ac regionibus natæ emoriantur absque eo, quod orbem pervagentur; ut de antiquis sectis est nimis manifestum. De Donatistis specialiter *Augustinus l. 2. contra Lit. Petilian. c. 104.* ait: *Certum signum hoc habet, Ecclesia, quod abscondi non potest. Nota est ergo omnibus Gentibus. Pars autem Donati ignota est pluribus Gentibus; non est ergo ipsa.* Et *lib. 3. contra Cresconium c. 67.* *Ubi que est illa, de qua exierunt, qui esse ubique minime potuerunt &c. alii hoc loco, alii alias variarum præsumptionum vel potius amputationum proprias particulas ostendentes.* Et *lib. 4. cap. 60.* *Ostendunt . . . sua communionis quasque regiones, ecce hic, ecce illic. Ubi enim cadunt, ibi remanent, & ubi separantur, ibi arescunt.* Unde ipsa, de qua præciduntur, etiam in eas terras extenditur, ubi jacent illa quæque in sua regione fragmenta: in illa verò singula, quæcumque ipsa distenduntur, non sunt. Et *Serm. 131. de temp. diversorum Hæreticorum Ecclesia ideo Catholica non dicitur, quia per loca atque per suas quasque provincias continentur: Hac verò ab ortu solis usque ad occasum unius fidei splendore diffunditur.*

70. *Inde Patres explodunt Hæreticorum conventicula.*
Idem porro est de nostris Novatoribus, quorum varæ sectæ dissectæ varias regiones infecerunt, nulla tamen Africam, Ægyptum, Asiam, Italiam, Hispaniam, Americam occupavit. A trunco Ecclesie, à vite radicitus sunt evulli, ipsa arbore & vite in sua integritate manente. Non Ecclesia nostra schisma ab alia aliqua notabili congregazione fecit, sed postquam ex parvis incipit tempore Apostolorum incrementa suscepit, crevit semper, crecetque usque ad messem. Quovis sæculo, & in omni quasi orbis parte hæreses non defuerunt; sed velut particule & rami ab arbore abscissi aruerunt. Ubi que quædam hæreses sunt